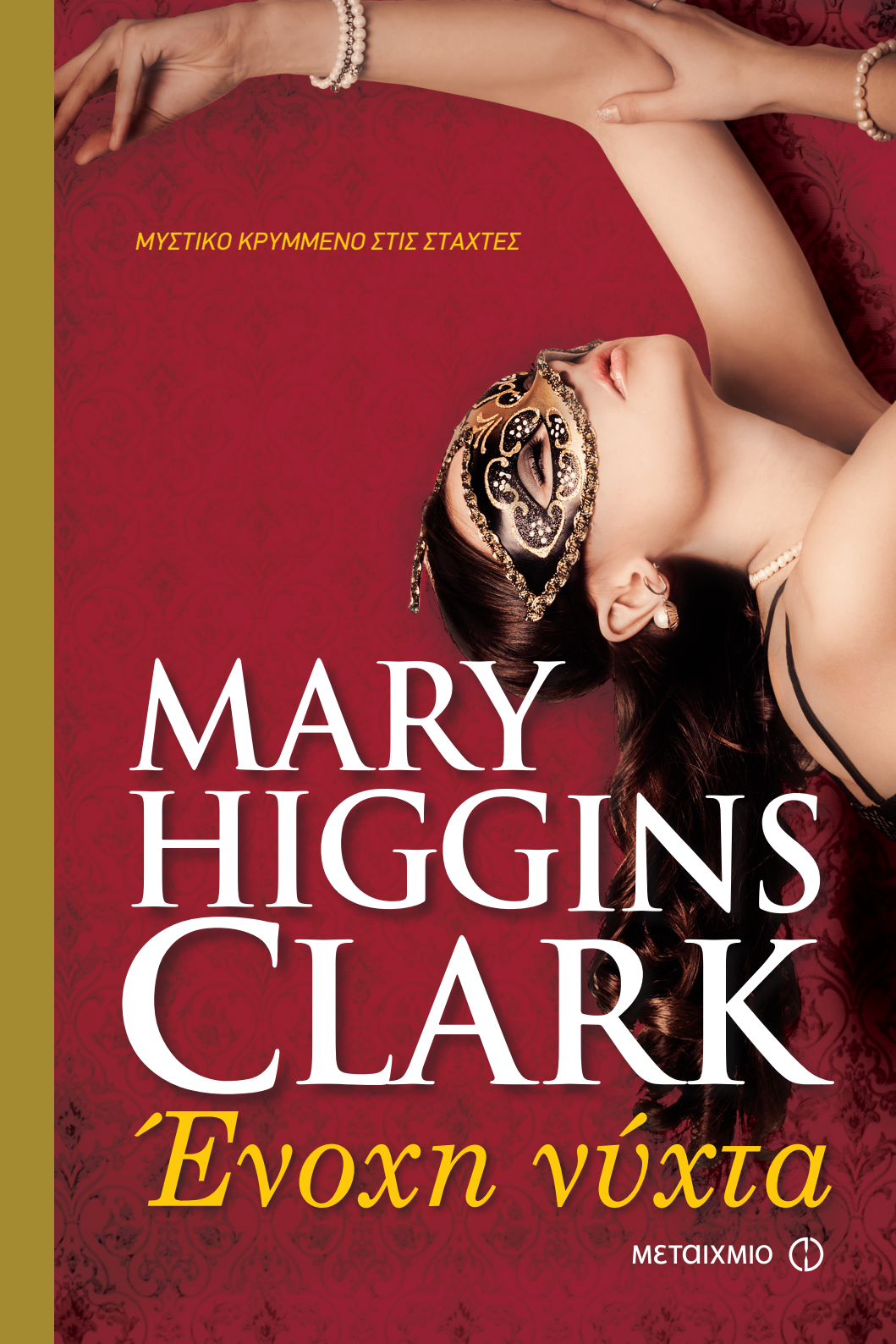




ΜΥΣΤΙΚΟ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΣΤΙΣ ΣΤΑΧΤΕΣ

MARY HIGGINS CLARK

Ένοχη νύχτα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ 



ΠΕΜΠΤΗ, 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ήταν τέσσερις η ώρα το πρωί και ο Γκας Σμιτ ντυνόταν αθόρυβα στην κρεβατοκάμαρα του σπιτιού του στο Λονγκ Άιλαντ Σίτι, μη θέλοντας να ξυπνήσει την εδώ και πενήντα πέντε χρόνια σύζυγό του. Δεν τα κατάφερε όμως.

Η Λότι Σμιτ άπλωσε το χέρι και ψηλάφισε τη λάμπα στο κομοδίνο. Ανοιγοκλείνοντας τα βαριά από τον ύπνο μάτια της για να καθαρίσει το βλέμμα της, είδε πως ο Γκας φορούσε το χοντρό μπουφάν του και ζήτησε να μάθει πού πήγαινε.

«Θα πεταχτώ μέχρι το εργοστάσιο, Λότι. Κάτι προέκυψε».

«Γι' αυτό σου τηλεφώνησε η Κέιτ χτες;»

Η Κέιτ ήταν κόρη του Ντάγκλας Κόνελι, ιδιοκτήτη του εργοστασίου Αντίκες-Ρεπλίκες – Πιστά Αντίγραφα Επίπλων Κόνελι στο Λονγκ Άιλαντ Σίτι, μερικά χιλιόμετρα από το σπίτι τους· εκεί όπου δούλευε ο Γκας μέχρι πριν από πέντε χρόνια όταν βγήκε στη σύνταξη.

Η Λότι, μια λεπτοκαμωμένη εβδομηνταπεντάρα με

αραιά άσπρα μαλλιά, φόρεσε τα γυαλιά της και έριξε μια ματιά στο ρολόι.

«Τρελάθηκες, Γκας; Ξέρεις τι ώρα είναι;»

«Η ώρα είναι τέσσερις και η Κέιτ μού ζήτησε να συναντηθούμε εκεί στις τεσσερισήμισι. Πρέπει να έχει τους λόγους της, γι' αυτό πηγαίνω».

Φαινόταν ταραγμένος. Η Λότι ήξερε ότι δεν έπρεπε να κάνει την ερώτηση που κλωθογύριζε στο μυαλό και των δύο.

«Γκας, έχω ένα κακό προαίσθημα τελευταία. Ξέρω ότι δεν σου αρέσει να με ακούς να μιλάω έτσι, όμως διαισθάνομαι πως κάτι κακό θα συμβεί. Δεν θέλω να πας».

Οι δύο σύζυγοι αγριοκοιτάχτηκαν στο χαμηλό φως της εξηντάρας λάμπας. Μπορεί ο Γκας να έλεγε άλλα, όμως βαθιά μέσα του φοβόταν. Το γεγονός ότι η Λότι ισχυριζόταν πως ήταν μέντιουμ τον εκνεύριζε και τον φόβιζε συνάμα.

«Λότι, κοιμήσου» της είπε θυμωμένα. «Όποιο πρόβλημα και αν υπάρχει, θα είμαι σπίτι για το πρωινό». Ο Γκας δεν ήταν διαχυτικός άνθρωπος, αλλά, σαν οδηγούμενος από κάποιο ένστικτο, πλησίασε στο κρεβάτι, έσκυψε πάνω από τη γυναίκα του, τη φίλησε στο μέτωπο και της χάιδεψε τα μαλλιά. «Μην ανησυχείς» της είπε με σίγουρη φωνή.

Ήταν τα τελευταία λόγια που θα της έλεγε ποτέ.



Η ΚΕΪΤ ΚΟΝΕΛΙ ΕΥΧΟΤΑΝ να μπορούσε να κρύψει το άγχος και την ανησυχία της για το πρωινό της ραντεβού με τον Γκας στο μουσείο του εργοστασίου επίπλων. Προς το παρόν βρισκόταν στο Ζόουν, το καινούργιο καφέ της μόδας στο Λόουερ Ιστ Σάιντ του Μανχάταν, όπου θα δειπνούσε με τον πατέρα της και την τελευταία του φιλενάδα. Την ώρα των κοκτέιλ έπιασε την καθιερωμένη ψιλή κουβέντα περί ανέμων και υδάτων που άρχιζε πάντα με την εκάστοτε «τελευταία κατάκτηση» του πατέρα της.

Η συγκεκριμένη τελευταία κατάκτηση ονομαζόταν Σάντρα Στάρλινγκ· μια εικοσιπεντάχρονη καλλονή με πλατινέ μαλλί και μεγάλα καστανά μάτια, η οποία δήλωσε με σοβαρό ύφος πως είχε βγει επιλαχούσα στον διαγωνισμό για τη Μις Υφήλιο, αν και απέφυγε να αναφέρει ποια ακριβώς θέση είχε πάρει.

Φιλοδοξία της, εκμυστηρεύτηκε, ήταν να σταδιοδρομήσει στον κινηματογράφο και κατόπιν να αφιερωθεί στην επιδίωξη της παγκόσμιας ειρήνης. Αυτή εδώ είναι πιο χαζή από τις υπόλοιπες, συλλογίστηκε ειρωνικά η Κέιτ. Ο Νταγκ, όπως της είχε ζητήσει να τον φωνάζει ο

πατέρας της, ήταν πρόσχαρος και γοητευτικός όπως πάντα, αν και της φάνηκε ότι έπινε περισσότερο απ' ό,τι συνήθως.

Η Κέιτ συνειδητοποίησε ότι σε όλο το δείπνο κοιτούσε τον πατέρα της σαν κριτής του *Αμερική Έχεις Ταλέντο* ή του *Dancing with the Stars*. Ένας ελκυστικός άντρας γύρω στα εξήντα, σκεφτόταν η Κέιτ, φτυστός ο θρυλικός αστέρας του κινηματογράφου Γκρέγκορι Πεκ. Αν και οι περισσότεροι συνομήλικοί της δεν θα καταλάβαιναν τον παραλληλισμό, υπενθύμιζε στον εαυτό της. Εκτός και αν είναι φανατικοί του κλασικού κινηματογράφου όπως εγώ, σκέφτηκε.

Μήπως κάνω λάθος που μπλέκω τον Γκας; αναρωτήθηκε στη συνέχεια.

«Κέιτ, έλεγα στη Σάντρα ότι εσύ είσαι το μυαλό της οικογένειας» είπε ο πατέρας της.

«Δεν θα το έλεγα» απάντησε η Κέιτ με ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

«Μην είσαι μετριοφρων» τη μάλωσε ο Νταγκ Κόνελι. «Η Κέιτ, Σάντρα, είναι ορκωτή λογίστρια. Δουλεύει στους Γουέιν & Κράδερς, ένα από τα μεγαλύτερα λογιστικά γραφεία της χώρας». Γέλασε. «Το πρόβλημα είναι ότι δεν σταματάει να μου λέει πώς να διευθύνω την οικογενειακή επιχείρηση». Έκανε παύση. «Την επιχείρησή μου» πρόσθεσε. «Αυτό όλο το ξεχνάει».

«Μπαμπά... θέλω να πω, Νταγκ» είπε ήρεμα η Κέιτ νιώθοντας μέσα της την οργή να φουντώνει. «Δεν υπάρχει λόγος να τα ακούσει η Σάντρα όλα αυτά».

«Σάντρα, κοίτα την κόρη μου. Τριάντα χρόνων, ψηλή, ξανθιά και κούκλα. Πήρε από τη μητέρα της. Η αδελφή της, η Χάνα, έμοιασε σ' εμένα. Πήρε τα σκούρα καστανά μαλλιά και τα γαλάζια μάτια μου. Όμως εκείνη είναι μικρή το δέμας, όχι σαν εμένα. Δεν είναι πάνω από ένα και πενήντα επτά. Καλά δεν λέω, Κέιτ;»

Ο μπαμπάς άρχισε να πίνει πριν έρθουν εδώ, σκέφτηκε η Κέιτ. Μπορεί να γίνει πολύ στρυφνός άμα εκνευριστεί. Προσπάθησε λοιπόν να αλλάξει θέμα συζήτησης, ώστε να πιάσουν να μιλάνε για την οικογενειακή επιχείρηση.

«Η αδελφή μου, Σάντρα, ασχολείται με τη μόδα» εξήγησε. «Είναι τρία χρόνια μικρότερή μου. Όταν ήμασταν κοριτσάκια, αυτή έραβε ρούχα για τις κούκλες της, ενώ εγώ έκανα ότι έβγαζα λεφτά απαντώντας σε ερωτήσεις στο *Jeopardy!*¹ και στον *Τροχό της Τύχης*».

Ω Θεέ μου, τι θα κάνω έτσι και ο Γκας συμφωνήσει; αναρωτιόταν την ώρα που ο σερβιτόρος τούς έφερε τα πρώτα πιάτα.

Ευτυχώς η ορχήστρα, που τόση ώρα έκανε διάλειμμα, επέστρεψε στο κατάμεστο εστιατόριο και η εκκωφαντική μουσική ανάγκασε τους θαμώνες να σιγήσουν.

Ούτε αυτή ούτε η Σάντρα ήθελαν επιδόρπιο, αλλά η Κέιτ άκουσε θορυβημένη τον πατέρα της να παραγγέλνει την ακριβότερη σαμπάνια του καταλόγου.

«Μπαμπά, δεν χρειάζεται...» άρχισε τις διαμαρτυρίες.

1 Από τα παλαιότερα τηλεπαιχνίδια γνώσεων της αμερικανικής τηλεόρασης. (Σ.τ.Μ.)

«Άσε με πια, βρε Κέιτ, με τις τοιγκουνιές σου» φώναξε ο Νταγκ Κόνελι τόσο δυνατά, που τον άκουσαν και στο διπλανό τραπέζι.

«Μπαμπά, έχω κανονίσει να βγω για ποτό» είπε σιγανά η Κέιτ, με τα μάγουλά της να καίνε. «Θα αφήσω εσένα και τη Σάντρα να απολαύσετε τη σαμπάνια μόνοι σας».

Η Σάντρα κοιτούσε εξεταστικά τριγύρω, αναζητώντας διασημότητες. Κάποια στιγμή χαμογέλασε πλατιά σ' έναν άντρα που είχε υψώσει το ποτήρι του προς το μέρος της.

«Εκείνος εκεί είναι ο Ματζέστικ. Ο δίσκος του σκαρφάζει στα τσαρτ» είπε ξέπνοη και πρόσθεσε ψιθυριστά, σαν να της είχε έρθει μόλις στο μυαλό: «Χάρηκα που σε γνώρισα, Κέιτ. Αν ποτέ γίνω διάσημη, ίσως μπορέσεις να αναλάβεις τη διαχείριση της περιουσίας μου».

«Περίφημη ιδέα» σχολίασε γελώντας ο Νταγκ Κόνελι. «Ίσως τότε με αφήσει ήσυχο». Ωστόσο πρόσθεσε αμέσως, αν και κάπως υπερβολικά βιαστικά: «Αστειεύομαι. Είμαι περήφανος για την πανέξυπνη κορούλα μου».

Αν ήξερες μόνο τι σκαρώνει η πανέξυπνη κορούλα σου, σκέφτηκε η Κέιτ. Διχασμένη ανάμεσα στην οργή και την ανησυχία, πήρε το παλτό της από την γκαρνταρόμπα και βγήκε έξω στο βραδινό αδιάζον του Νοέμβρη κάνοντας σήμα σ' ένα διερχόμενο ταξί.

Το σπίτι της, ένα διαμέρισμα σε συγκρότημα κατοικιών στο ακριβό Άπερ Γουέστ Σάιντ, είχε γίνει δικό της πριν από περίπου έναν χρόνο. Ήταν ένα ευρύχωρο τριάρι με πανοραμική θέα στον ποταμό Χάντσον. Το λάτρευε και

την ίδια στιγμή λυπόταν τον προηγούμενο ιδιοκτήτη, τον Τζάστιν Κρέιμερ, έναν τριαντάρη επενδυτικό σύμβουλο, που είχε αναγκαστεί να το πουλήσει κοψοχρονιά όταν έχασε τη δουλειά του. Την ημέρα που έβαλαν τις τελικές υπογραφές, ο Τζάστιν, μ' ένα γενναίο χαμόγελο στα χείλη, της έκανε δώρο μια βρομέλια, σαν εκείνη που είχε δει στο σπίτι του και της είχε αρέσει την πρώτη φορά που είχε πάει να δει το ακίνητο ως υποψήφια αγοράστρια.

«Ο Ρόμπι μού είπε ότι σου άρεσε το φυτό μου» της είχε πει δείχνοντας τον μεσίτη δίπλα του. «Εκείνο το πήρα μαζί μου, αλλά αυτό εδώ είναι δώρο για το καινούργιο σπίτι. Άμα το βάλεις στο ίδιο σημείο κοντά στο παρθέριο της κουζίνας, θα θεριέψει σαν ζιζάνιο».

Η Κέιτ θυμήθηκε πάλι την ευγενική του χειρονομία· το σκεφτόταν τότε τότε όταν έμπαινε στο ευχάριστο διαμέρισμά της και άναβε το φως. Τα έπιπλα του καθιστικού ήταν όλα σε μοντέρνα γραμμή. Ο χρυσός-μπεζ καναπές με τα βαθιά μαξιλάρια σε καλούσε να πάρεις έναν υπνάκο. Οι ασορτί πολυθρόνες με το ίδιο κάλυμμα και τα φαρδιά μπράτσα και προσκέφαλα υπόσχονταν άνεση. Τα διάφορα μαξιλάρια που έδεναν με τα χρώματα των γεωμετρικών μοτίβων του χαλιού πρόσθεταν πινελιές χρώματος στο ντεκόρ.

Η Κέιτ θυμόταν πόσο είχε γελάσει η Χάνα όταν είχε έρθει να δει το διαμέρισμα με το που είχαν παραδοθεί τα καινούργια της έπιπλα.

«Για όνομα του Θεού, βρε Κέιτ» είχε πει. «Μεγάλωσες ακούγοντας τον μπαμπά να λέει ότι τα έπιπλα του σπιτιού

μας ήταν όλα πιστά αντίγραφα διά χειρός Κόνελι, και εσύ το έβαλες σκοπό να ακολουθήσεις εντελώς αντίθετη κατεύθυνση».

Δεν είχε άδικο, σκεφτόταν η Κέιτ. Σιχάθηκα να ακούω τον μπαμπά να μας πιπιλάει το μυαλό με τα πιστά αντίγραφα του. Ίσως κάποτε αλλάξω γνώμη, αλλά προς το παρόν έτσι μου αρέσει.

Πιστά αντίγραφα. Και μόνο που σκέφτηκε τις λέξεις, ένιωσε το στόμα της να ξεραίνεται.

Ένοχη νύχτα

Μια νύχτα θα σταθεί η αφορμή για να ανατραπεί η ζωή δύο αδελφών, της Κέιτ και της Χάνα Κόνελλι, όταν μια έκρηξη καταστρέφει ολοσχερώς την οικογενειακή επιχείρηση που διευθύνει ο πατέρας τους. Στις στάχτες κρύβονται πολλές υποψίες και ερωτηματικά... Επρόκειτο για εμπρησμό; Τι δουλειά είχε εκεί η Κέιτ μαζί με τον Γκας, συνταξιοδοτημένο πλέον εργαζόμενο της επιχείρησης, τη νύχτα της έκρηξης;

Τώρα ο Γκας είναι νεκρός, η Κέιτ σε κώμα, και κανένας από τους δύο δεν μπορεί να δώσει εξηγήσεις **ούτε να προειδοποιήσει ότι κάποιος, έτοιμος ακόμα και για φόνο, μπορεί απλώς να καλύπτει τα ίχνη του...**



MARY HIGGINS CLARK

• Η βασίλισσα του σασπένς

Περισσότερα από
80.000.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-566-573-9



9 789605 665739
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6573